

L'humanité

საქართველო
საქართველო
საქართველო

საქართველოს ახალი იმერია კომუნისტური იმერია
საქართველოს ახალი იმერია კომუნისტური იმერია

საქართველოს ახალი იმერია კომუნისტური იმერია

საქართველოს ახალი იმერია კომუნისტური იმერია

საქართველოს ახალი იმერია კომუნისტური იმერია

2 ხუთწლიანი გეგმა—ოთხ წელიწადი

მე გაბედულათ ვიძახი ამას:
მეურნეობის ხუთ წლიან გეგმას—
ოთხ წელიწადში ჩვენ შევასრულებთ,—

უკლებლათ, სრულათ!
დამიდასტურებს მე ამას მოწმე,
მოსისხლე მტერი და არა მოძმე,
ავტორიტეტი ყველასთვის დიდი,—
ჯორჯი ლოიდი!

(საახალწლოთ რომ აზრი გამოსთქვა,
მან გარკვეულათ იმაში ეს სთქვა).
მხედველობაში მისაღებია აგრეთვე ისა,—
გარდა ამისა,—

რომ მთელი ქვეყნის ბურჟუაზიას,—
განსაკუთრებით „ამერიკელ ძიას“,—
მოუსვენრობა ძლიერ ეტყობა,
ჩვენი მოსპობა რომ არ ეწყობა!
ბურჟუაზიას რაც რომ სწავლია,
ეს ყველასათვის ცხადზე ცხადია,
მაგრამ ჩვენზე მას ხელი აქ მოკლე.
თითონ ხანმოკლე!
ხო, რას ვამბობდი?

ბურჟუაზია რათ მომაგონდა?
ღიან, გეგმას მეთქი,
ზემოთ მე ასე ვთქვი:
ოთხ წელიწადში,—ხუთის მაგიერ,—
რომ შევასრულოთ,
უკლებლივ, სრულათ,
მონღოლილი გვაქვს პარტიის მიერ.
მაგრამ
ბერი რამ

მაინც დაგვრჩება შეუსრულებელი.
თუმცა მათი სია არ იქნება გრძელი
ეხლავ ჩამოვთვლით.

აი, მაგალითად:
დარწმუნებული იყავით თქვენ ღრმით,
რომ ელბაქიდის,—ვერის დაღმართის,
გაფართოება რომელისაც მაშინ დაიწყო,
როცა ეს გეგმა შედგენილი კიდევ არ იყო,—
ვერ დაშთაგრდება!
ამის თავდება

მრავალი არის ნიშანდებულება!
გარდა ამისა, კიდევ მეგულებათ:
ავილოთ, თუნდა, ქუჩა სანაპირო.
მისი გაყვანა ხომ არის საჭირო?

აღმასკომს შევასხათ მაშინ დიდი ჭემა,
მეორე ხუთწლედი თუ ის დამთავრდება!
კიდევ გავინდოთ იქეთ-აქეთ, განზე,
თუნდა ყველასათვის ცნობილ მოედანზე:
ნეტა ეს ჯებირი როდის აიღება,
სადაც „გრუზგოსტორგის“ სავაჭრო იღება?
ამენდებოდა შვიდი სართული, —
ბიზანტიური, თუნდა ქართული,—
ჟდენხანს კოშკი...
ნიუ-იორკში!

„დავეწიოთ და უნდა გავასწროთ
ევროპასა და ამერიკასო“,—
ჩვენ არ ვიძახით ამას სამასხროთ,
მაგრამ ამ აზრის არ არის ვასო!

ვით „გრუზგოსტორგი“ არ გადმოქართულდება,
ისე ამ ხუთწლედი ის ვერ დასრულდება!
კიდევ ჩამოვთვლიდი,
მაგრამ მეშინია,
რომ ეს ჩემი სია,
არ შეიქნეს დიდი!

ს. თ—ია.

„შეურაცყოფილი“

თანამედროვე ანდაზები

- ◆ გამგე ვიყავ გყვიროდი, მომხსნეს და უფრო გყვირო.
- ◆ უცბად გამდიდრებული ნოქარი რევიზიის დროს გაკოტრდებაო.
- ◆ ზოგჯერ დაწინაურებას, ძველ თანამდებობაზე ყოფნა სჯობიაო.
- ◆ ყველაზე უბედურება წერა-კითხვის უცოდინაობაო.
- ◆ ქათამი ყოველ აკაკანებაზე რომ კვერცხს დებდეს, მაშინ კვერცხზე იაფი არაფერი იქნებაო.
- ◆ მუცლის ამყოლი — გამსახლის ხშირი სტუმარი.

—აი, ასე აფასებენ ჩემისანა პარტმუშაკს—სოფელში მგზავნიან სამუშაოდ. ეს არის საქმე! ეს არის მოღვაწეობის დაფასება?

წმინდის ბრალია

ვენაცვალე ტყლიბში ამ ჩისტკის მომგონს, იმან ბევრი არამზადას გულის ჯავრი ამომყარა. აბა რავე ეგონათ— ვინ შეარჩენდათ ხალხის მოტყვილებას და თაღლითობას?

ნათქვამია: ცოდვა თავს არ დაიმაღლავსო და ასე ყოფილა სწორედ. ბევრს ეტირა ყოფა, მარა ჩვენს თემის თავმჯდომარეს რომ დღე დააღვა, იმისთანა შენს მტერს. ახია იმაზე, რაც მისგან ჩვენ გლეხებს დღე გვქონდა გამწარებული. გახურებულ შამფურზე წამოგების ღირსიც იყო. ბატონო ისე დეიქიმებოდა, როგორც ძველი მიროზ პოსედნიკი.

ულვაშები ისე ჰქონდა გაბზეკული, რომ დღეში ათი ბუზი მაინც წამოგებოდა ზედ. ერთი სიტყვით ძველ თავადიშვილს არაფრით არ ჩამოუვარდებოდა.

კანცელარაში სათოფელ ვერ მოიგდებდი ხელში, როცა არ უნდა მისულიყავი საწყალი მდივანი და დარაჯი იყენენ დასკუპოლი. ჰკითხავდი:—სად არის თავმჯდომარეთქო, გეტყოდენ—ქორწილში წვევიდა, ქელეხში, ან და კიდევ—ნათლობაშიო. ენა კი ჰქონდა იმ შეჩვენებულს მისთანა, რომ ხელად მოთაფლავდა კაცს, ასე გათქმეინებდა— ამისთვის სულს არ დავიშორებო.

ერთ დღეს შეიყარა ხალხს თავი და გამოუცხადა:— რადიო უნდა დაგიდგათო. ბევრს არც კი გაეგნათო რადიო და შეეკითხნენ; თავმჯდომარემ განმარტა: რადიო ეს ისეთი გრამაფონია, რომლითაც ყველაფერს გეიგონებ რაც მოიხანაზი ხდებოა.

წყალი კრანტიტ ეზოებში უნდა შეგიყვანოთო, მოაგროვა ფული წყაროს ფონდის გასაძლიერებლათ და ბოოს გეიგით თავისი ჯიბის ფონდის გასაძლიერებლად აგროვებდა ფულს თურმე. ასე პირდებოდა აშენებას ხალხს ერთ. საქმით კი არ შეგქამოს ჭირმა. მხოლოდ იმას ფიქრობდა— სად და როგორ ეჩქიფნა. ქაოჯები ხო ოოო—მწარბეული იყო მისგან; ვინც მოეწონებოდა, ყველა უნდოდა შეერთო, მარა სამის მეტის შერთვა ვერ მოასწრო, მოუსწრო ჩისტკამ და იცოცხლე იმას ყველაფერი ჩამწარდა. ანასუნი და სისტიკინი მის საქმეს; იაროს ახლა ცხვირჩამოშვებული, ვირის კებს რო მიუგავს ი ცხვირი, ამიტომ ვენაცვალე ჩისტკას.

დონ-კიხოტი.

კულაკი: — კოლექტივიზაციამსოფლიდან გამომაგლო; შენ გეწვივ; როგორც ძველ მეგობარს.

მაჭარაი:—მე კი შენთან სოფელში წამოსვლას ვაპირებდი, მეც შენი დღე დამაყენეს.

პატარა „ვეფხის ტყაოსანი“

რომელმან შექმნა ამ ქვეყნათ ურიცხვი კოლექტივები; უნა დასთესა ტრაქტორით, გამოიყვანა მწყრივები; დახნა, დასთესა მინდვრები, ახარა ობოლ-ქვრივები, კულაკნი სოფლად განდევნა დაახარტვია წვივები. შე, გაწვებავ, რაკი შექმენ კოლექტივი ყოვლად სრული, მათ შთაბერე უძლეველი უკვდავების რამე სული; იმათ შრომას ზარაქიანს კი არ ექმნეს დასასრული.

მათი მტრები კულაკები ჩვენ ვიხილოთ გაბაწრული.

კულაკს ჰკითხეს: ეზდენ ჰმუნვა რათ ვატყვია ცხვირ და პირსა, ნუ თუ ცული რამ შეგემთხვა, და დაგერთო ჭირი ჭირსა. მან სთქვა: ჩემი კარმიდამო გადაეცა კოლექტივსა, მე წვევრადაც არ მიმიღეს, ცარიელი დამსვეს ტივსა.

ყველა კაცი ქვეყნიური ცხოვრებისთვის იბრძვის, ომობს, კულაკი და მავნებლები სხვის ნაოფლარს მისთვის ნდომობს, წახდა მათი მუქთა ჭამა. ძველებურად ვეღარ ლომობს კოლექტივში მას რა უნდა ვინც რომ ჭამს და კი არ შრომობს.

ვერ შეაჩერებს კოლექტივს კულაკებისა გლოვანი; მისგან გასწორდეს ყოველი სუსტი და ძალგულოვანი, ბოლოს შეერთდეს მშრომელნი. ღარიბნი საშალოვანი, სჯობს კერძო მეურნეობას კომუნა სახელოვანი.

ბელასინი.

სიკოს ჩერვონეცი

(სრ. ცდაზოგვის მართებულის გამო)

ჩერვონეცი მქონდა სიკოს,
ჩერვონეცი, რაც არ იყოს,
დიდ რაბეა გლეხის ხელში:
ის სწორდება ამით წელში.
დაეღრმება სიკოს ხახე...
მასთან ცოლიც ბევრჯერ ნახეს
მოკამათე თუ მოდავე...
არ იქნა ვერ მოათავეს
ჩერვონეცის განრიცხვა:
დღით კრება თუ ღამით კრება
სიკოსი თუ მისი ცოლის,
მათი დავის, ჩხუბის ტოლის,
ჭადადება, გადმოღება...
დემართო ჩემო, რა არ ხდება...
თმენისაგან გული სკდება,
ზოლო ბოლო არ ეღება
ამ საქმეზე იმათ კამათს,
თითქოს არა ამ ათ მანათს
ახე აწეს-არიგებენ,
არამედ მთას მხრად იღებენ,
ჩერვონეცთა კალოდ დებულს,
და ტვირთს, ასე დამძიმებულს,
ადგილიდან ვეღარ სძრავენ,
ჩამოკლებას რა ვერ რთავენ...
და გაგრძელდა ასე დავა...
მა, ერთი თვე ღამის წავა—
ამ ფიქრსა და ამ დავაში...
ჩერვონეცი ნიკოს ხახლში
ძევს და ელის თავის ბოლოს.
ფულს კი, რომ არ მოაყოლოს
ის ჩვარსა თუ სხვა რამ სკვნილში,
არ ჩამალოს ასე სკივრში
ან ბულულსა თუ კედელში,
ქოთანსა თუ თისის დერგში;

ჩაულავს ხშირად მას მიწაშიც;
მიდიოდეს თუნდა გზაშიც,
მის შენახვას მაინც მორთავს,
თუნდ პერანგშიც რომ გამოსკვნას
ანუ იმი... ამხანაგში...
სწორედ ასეც ამ ხანად ის
ატრიალა სიკოს ცოლმა:
ხან ბულულში ჩვრის სკვნილს ბოლმა
გადაავლო შავი ფერი,
ხან დასტოვა სკვნილია ჭერი
იმავე სიკოს ცოლის ხელით,
ხვრელში ჩასდო და კვლავც ხვრელით
ამოიღო იგი სკვნილი,
უპოვა რა სხვა ადგილი,
ხამკივდრო თუ საიმედო;
ერთხან სკვნილი ზვინშიც ედო,
მარანშიც კი მოათავსა,
არ დაინდო მხოლოდ არხად
და ადგილი ხულ უცვალა,
გაწვალდა და გაწვალა
ის სკვნილიც და შიგ ის ფული.
ხანამ... ხანამ კითხვა რთული
მის დახარჯვა-განრიგების
არ მოთავდა, კოშკთა გების,
ოცნებითაც გაბასრული,
აზრთ არ მისცეს დასასრული
სიკომა და მისმა ცოლმა,
არ გამურა სკვნილი ბოლმა
ქოსის ბულულ-ხახურავში...
და ბოლოს კი... დამცხეთ თავში,
ხის იყვეს თუ რკინის კეტი:
აღარ ძალშიის ამის მეტი
და მოთმენაც აღარ მყოფნის...
ჩერვონეცი, სიკოს ოფლის

ნაყოფი თუ ნაამაგი,
ჩერვონეცი ის სადაგი,
უფლებელი ყოველად ნივთი,
ვერ მოთავსდა რა ის სკივრში,
სიკოს ცოლმა რა არ ჰრიდა
და სკივრიდან ამოზიდა,
თითქოს მით მარცხს აარიდა,
ამოიღო ჩვარიც თანა,
მალა სხვენზე აიტანა,
იქ გამოსკვნა მკიდროთ ჩვარში
იქვე ბულულ-ხახურავში
კერის თავზე... ცერად
შესდო გულის დასაფერად!
და მის შემდეგ მოიხვეწა,
უზრუნველად რა ეჩვენა
ფული, ე შენახული...
დატრება სიკოს ცოლის გული,
მაგამ ერთ დღეს, თუ ერთ დღიას
უცბათ მოსწყდა თვის ადგილას
ჩერვონეცი, ჩვარში სკვნილი...
ახლაც მოსჩანს ის ადგილი
პირდაღებულ ხახად სხვენში...
მ'ალოთ ისეც დარჩეს ჩვენში,
რადგან არ მსურს სიკოს ცოლი,
ის სხვენი თუ ცეცხლის ბოლი
დავაბუწლოთ ამით სიკოს...
თუმცა, ძმაო, რაც არ იყოს,
მენანება მე ის ფული,
ჩვრით იმ ცეცხლში ჩანაცრული
თუმცე ეს მოხდა იმ დროს მ'ალოდ,
როს ბოხტანში საგასტროლოთ
გასულიყო სიკოს ცოლი,
ახე რომ მას არც ის ბოლი,
არც ის ალი არ უხილავს,
ჩერვონეცის რომ ეგწო დილას...
თუმცა ჰქეჩა დილხანს სხვენი
და იქიდან დანაცვნი
ძირს ჩაზიდა მჭვარტილიც თავით...
ჩვენ კი რა ვსთქვით ამ იგავით?
ის, რომ სიკოს არ აწყენდა,
თუ ის ფულს გადაარჩენდა,
თუ შემნახველ საღაროში
დაცავდა მას მცირე დროში,
შემდეგ, თუ რომ ცოლთან დავას
კი ასდებდა ნიჩვით ყვარს,
ხახუილათ თუ საციცქავად
ნივთს ნახავდა თავის-თავად!..

მანკირა.

ი ბ ი ვ ე ო ბ ა

— ქულაქი:—ეს დაბებვრა კი არა, დაბრეგვაა!

რ ა მ ე - რ უ მ ე

ჯერ კინოში წასვლა, მაინც აღ-
რეა, ცოტა გავისიერნოთ.
— თანახმა ვარ, მხოლოდ სხვა მი-
მართულებით წავიდეთ, თორემ ჩემი
ქმარი ყოველთვის ამ გზით ბრუნდება
ხოლმე სამსახურიდან.

— ვინ იცის იქნებ ვეღარც კი მოვე-
სწროთ ამ ბოლშევიკების წასვლას და
ჩვენი „იმედები“ სამარეში თან ჩავვ-
ყვეს.

— მე დიდი ხანია, მაგ აზრს შეუ-
რიგდი, ჩემო ივანე, აფსუს ის დრო
სჯობდა, შენ რომ უფუნდნი ნაჩაღ-
ნიკად იყავი!

„გუბერნატორი“

(გადმოკეთებული)

„ყოფილი გუბერნატორი“, ან, როგორც ზოგიერთი მოქალაქეებუ ჟწოდებენ, — „ლოუბნატორი“; № ტრესტში მსახურობდა. მისი თანამდებობა არ იყო მაინც და მაინც სახარბიელო და პირიქით არც კი შეეფერებოდა „მის ბრწყინვალეობას“. მეკარის მოვალეობას ასრულებდა და თანამშრომლების პალტოებს და კალოშებს ინახავდა.

„ლუბერნატორის“ მდგომარეობა არც სოლო უნაგერო იყო. მოქალაქეთა შორის მდიპოვებოდენ „მისი აღმატებულების“ პატივისცემელი გვაგებთ.

ხარაზი ყლაპაძე ყოველთვის დასასაარულს, „პალუჩის“ ღღეს პატივობდა მას სამიკიტნოში; უმასპინძლდებოდა კუჭმაჭით და ძხვებით და თან ეუბნებოდა:

— მიირთვით! გადაჭპართ! ერთ კვარტს კიდევ ჩამოვდგამ; დალიეთ თქვენო ბრწყინვალეობავ!

„გუბერნატორი“ ჩუმაღ ყლაპაძე და ძხვის დიდ ნაჭრებს და ზედ კახურსაც აყოლებდა.

ერთი კვარტის გამოცლის შემდეგ ყლაპაძე გუბერნატორს მხარზე ხელს სცემდა და ყვიროდა:

— არა, წარმოიდგენდი როდისმე, შე მუქთახორა, შე სისხლის მღვრელო, შე ჯალათო, რომ შეგხვდებოდა ჩემისთანა „ფუსტიაკ“ ვინმესთან პურის ჭამა? ა? წარმეიდგენდი? წარმეიდგენდი?

— ვერ წარმოვიდგენდი, რაც მართალია, მართალია. ფიქრადაც არ მომსვლია.

— დრო გქონდა რაღა! იჯექი შენთვის არხეინად და არაფრის დარდი არ გქონდა. მთელი გუბერნია შენს ხელში იყო, — რა გქონდა სადარდელი? არა, რა დროებაში იყავი და რა დრო დაგიდგა შე სულთამხუთაო, ა? რა ღღეში ხარ შე ძალღათაპირო! გუბერნატორი! გუბერნაააა... ტოო-როოოო! რა ღღეში ხარ. ახლა შე ვარ შენი მასპინძელი, მე! ქალაქელი ხარაზი და ახლა კომუნალურ მეურნეობისგან დაქირავებული ნიკიფორე ყლაპაძე. გადაკარი! გადაკარი, თქვენო ბრწყინვალეობავ! დაცალე სასმისი, კიდევ ჩამოვასხამ... რა ღღეში ჩავარდი, ა? რომ მოგენდიმებია ში კაკალ კატორღაში მიკრავდი თავს; ციმბირში ჩამკლავდი, კიხეში ჩამალპობდი, შე სულწაუკურულო! ხომ შეგეძლო? ა? მითხარი, ხომ?

— შემეძლო! — უპასუხებდა „გუბერნატორი“ და თან მიძიმედ ამოიონრებდა.

ხარაზი ღამით გვიან ბრუნდებოდა. მას „გუბერნატორი“ აცილებდა და ორივენი ქუჩებში ხელიხელ ჩაკიდებულნი მიხარბაცობდენ.

— არ არის კარგი თქვენო ბრწყინვალეობავ! გუშინ კიდევ უნახავხართ იმ ფინაჟ ყლაპაძესთან... არ გეკადრებთ მაგისთანა ხალხთან თავის გაყადრება... რა ვქნათ, რომ ცუდი ღროა, რა ვქნათ, რომ ამ წყეულმა ბოლშევიკებმა მიწასთან გავვასწორეს და ღამის ქვესკნელში ჩავვაძვრინეს! თქვენ თქვენი მირონი; თქვენი, ყისმათი, მაინც არ უნდა დაჰკარგოთ. ვინ იცის რა მოხდება... გუბერნატორი ხართ, — ეუბნებოდა მას ყოფილი თამბაქოს ქარხნის მეპატრონე არშაკა ღიბიანი.

ხანდახან ტრესტში შრომის სკოლის მოწაფეთა ექსკურსია მოდიოდა, რომლის ხელმძღვანელი მოწაფეებს კარებთან დამხდურ „გუბერნატორს“ წინ აჩერებდა და ეუბნებოდა:

— აი, ყმაწვილებო! თქვენს წინ სდგას ყოფილი გუბერნატორი! ის იყო წარსულში ვეგებრთელა გუბერნიის სათავეში და მართავდა მას სურვილისამებრ. იმის წინ კანკალებდენ შეშინებული მოქალაქენი. ხომ მართალია ამხანაგო მეკარევ?

— სრული სიმართლეა. აგრე იყო, — უპასუხებდა გუბერნატორი.

ექსკურსანტები მას ისეთი ინტერესით ათვალიერებდენ, თითქოს აფრიკიდან ჩამოყვანილი ჟირაფი ყოფილიყოს და იღიმებოდენ.

ყოფილ ბოქაულებს, „გარადაგობებს“ და სხვა ყოფილ წვრილფეხა პოლიციელებს გული სწყდებოდათ:

— სადაა სამართალი, — ამბობდენ ისინი: — გუბერნატორი დამხდრებით მსახუროებს. ქვეყანამ იცის მისი ამბავი და მასმსახურიდანაც კი არ ითხოვენ. ჩვენ კი ყოველ ანკეტის დანახვაზე, შიშით ოფლში ვიწურებით და ყოველ მოქალაქის გვეშინია, რომ ჩვენი პოლიციელობა არ გაამჟღავნოს.

მოახლოვდა საბჭოთა აპარატის წმენდა, რომელმაც ტრესტამდიც მიადწია.

ყველა თანამშრომელი დარწმუნებული იყო, რომ: „გუბერნატორს“ აუცილებლად დაითხოვდენ.

ყველას გული შესტკივოდა და ეცოდებოდა.

„გუბერნატორი“ ტრესტის გამგეობასაც ებრალებოდა და გადაწყვეტილი ჰქონდა მისი გადაჩენა. გამგეობა ასე ჰფიქრობდა.

— საუცხოო მუშაკია. კეთილსინდისიერად ასრულებს მასზე დაკისრებულ მოვალეობას; როგორც

მეკარე პირდაპირ სასახელოა. გარდა ამისა, ჩვენს მოვალეობას შეადგენს შეუნახოთ იგი მომავალ თაობას, როგორც ცოცხალი და თვალსაჩინო ეგზემპლიარი შავი წარსულის მოსაგონებლად.

შემოსენებულ მოსაზრებათა გამო, გამგეობას იმედი ჰქონდა, რომ გუბერნატორს გადაარჩენდენ.

წმენდაზე აურაცხელ ხალხს მოეყარა თავი.

თანამშრომლების გარდა, ბევრი იყვენ გარეშე პირებიც.

„გუბერნატორის“ ბედი ყველას აინტერესებდა.

როგორც „გუბერნატორის“ რიგი მოვიდა, მან გამწმენდ კომისიის წევრებს მდაბლად თავი დაუჯარა და დაიწყო:

— ჩამომავლობით გლეხი ვახლავარ... სიღარიბის გამო ჩემმა მშობლებმა... „

— სულიელი!... რატომ სტყუის?!

— დელიუზა თავი საწყალმა!..

— ხომ იცნობენ მაინც?

— გამოტყდეს, — უარესია. — ვაისმა ხალხში.

„გუბერნატორი“ კი აგრძელებდა:

— სიღარიბის გამო მშობლებმუქალაქში მიმხარეს; ჯერ ხარაზათ ვიყავი, შემდეგ მეკარეთ ვმსახურობდი ერთ „პოლკოვნიკთან“.

იქიდან კი გუბერნატორთან გადავედი, იმავე თანამდებობაზე. რევოლიუციის დროს დამიჭირეს, მაგრამ გამათავისუფლეს. ზოგიერთებს გუბერნატორი ვგონივარ. გუბერნატორი ორჯერაც არ მყავს ნახული. ინებეთ ჩემი მოწმობები; გაშინჯეთ!

დარბაზში ჩოჩქოლი შეიქნა.

— შეუძლებელია!

— ცრუობს!.. — ისმოდა ხალხში.

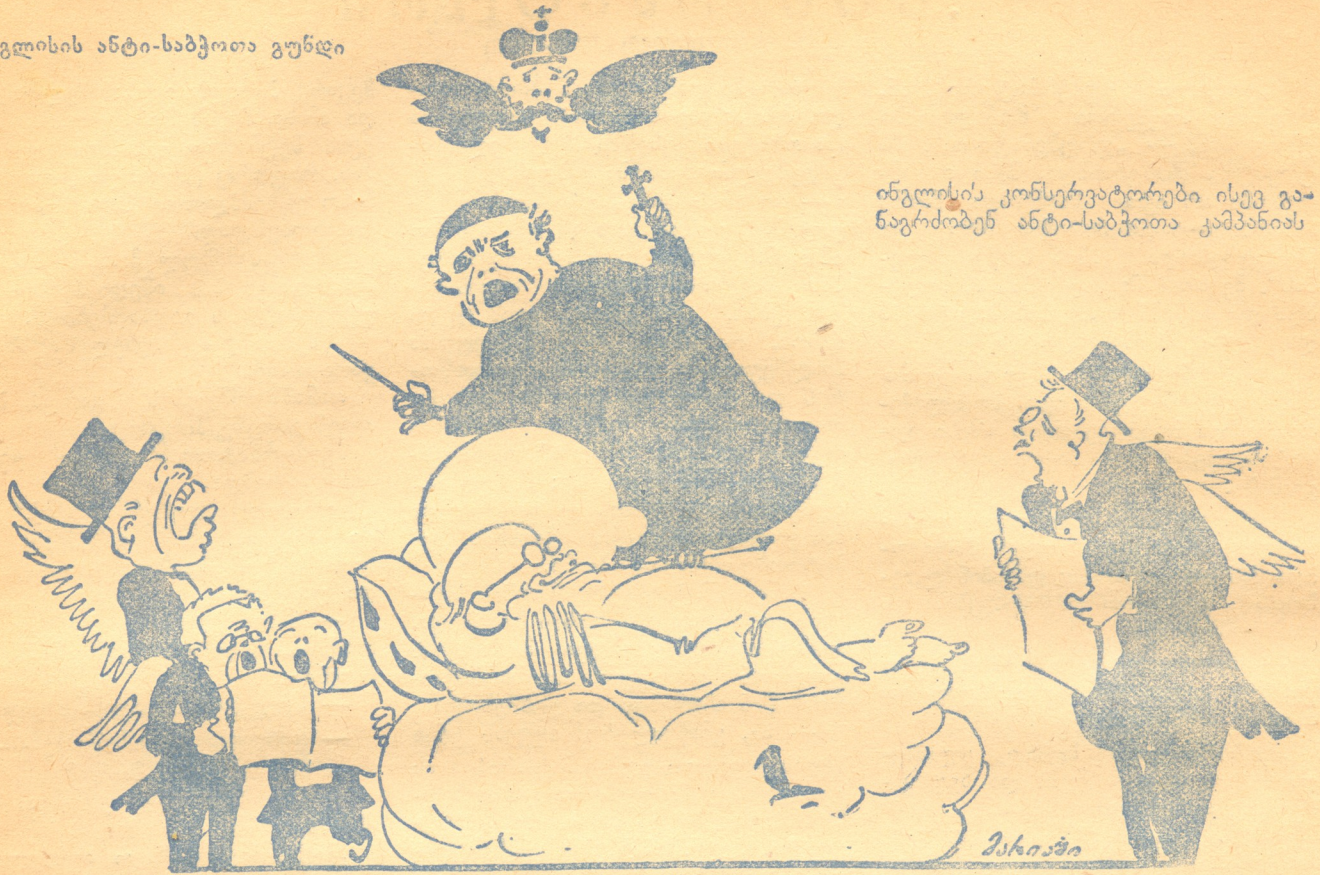
— არ გვიანდა გუბერნატორის ლაქები, — ამთავრებენ თავის სიტყვას ორატორები, რომლებიც დოკუმენტებმა დაარწმუნა, რომ მათ წინ გუბერნატორის ნაცვლად უბრალო შვეიცარი იდგა.

ნიკიფორე ყლაპაძემ შესწყვიტა გუბერნატორთან ერთად სამიკიტნოში სიარული. არშაკა ღიბიანი კი ნაცნობებს ნაღვლიანად ეუბნებოდა:

— გუბერნატორი გვეგონა... როგორ მოგტყუვდით!.. — და აგრძელებდა:

— დალუპეს, დალუპეს მაგ წყეულმა ბოლშევიკებმა ქვეყანა!.. სანთლით რა დაიარო მთელი საბჭოთა კავშირი, ერთ ნამდვილ გუბერნატორს ვერსად იპოვი!

მედუნა.

ინგლისის კონსერვატორები ისევ გა-
ნაგრძობენ ანტი-საბჭოთა კამპანიას

გ ა ს ე ი რ ნ ე ბ ა ტ ფ ი ლ ი ს უ ი

„ახალი სამოთხე“

ქალაქში ბევრ სოცარ სანახაობას წააწყდები კაცი, თუ ქუჩა-ქუჩა სია-რულს არ დაიზარებ.

პლენარის პროსპექტზე № 174, დარაბა № 00226-ში მოთავსებულია ყვეაილების საწყობი.

მასსოვს ამ საწყობს მეფისა და მენშევიკების დროს სახელწოდება „სამოთხე“ ჰქონდა. (ეს ალბად იმი-ტომ, რომ მაშინ თითქმის ყველას სწამდა ღმერთი და სამოთხე).

ვისაც გინდათ ცხონება,
მიაკითხეთ სამოთხეს.

იქ ნაყიდი ყვეაილი

სუნს არ ჰკარგავს სამ-ოთხ დღეს.

საქართველოს გასაბჭოების შემდეგ „სამოთხის“ მფლობელმა (ღმერთი არ გეგორთ) თავის „სამოთხეს“ სახელ-წოდება შეუცვალა დროისა და გარე-მოაზის მიხედვით და უწოდა მას „წი-თელი სამოთხე“ (ე. ი. რევოლიუციო-ნური სამოთხე).

— შარს ვერ მომდებენ, ჩემი სამო-თხეც გავარევილიუციონერე. მაგე-ნიც ხომ ქვეყნად სამოთხის დამყარე-ბას ლამობენ?!— ფიქრობდა „წითელი სამოთხის“—ს პატრონი აგონდებოდა რუსთაველის გამზირზე, სადაც ეხლა „ზაკნივა“—სა თუ საბჭინმრეწვის მა-ლაზიაა, კერძო სავაჭრო წითელი ვა-

კარი“—ს სახელწოდებით. (შემდეგ აკრძალეს „წითელი ვაჭარი“...— ვა-ჭარი და წითელი არ შეიძლებაო,— გამოუცხადეს).

— წითელი სამოთხე ვისაც უნდა მას ჰქონდეს. ბოლშევიკებთან არც სამოთხეში გვინდა ყოფნა!— გაისმო-და „კეთილშობილ საზოგადოებაში“ საყვედური.

„წითელი სამოთხის“ პატრონმა ალ ლო აუღ „მასების“ უკმაყოფილებას და... „წითელმა სამოთხემ“ სხვა სა-ხელწოდება მიიღო: „ახალი სამოთ-ხე“.

—ახალი სამოთხე კი ყველასათვის მისაღებია!— ამბობს „ახალი სამოთ-ხის“ პატრონი.

— აღმასკომისათვისაც?!— ვიკით-ხავდიო ჩვენ.

„ამხანაგი“

რუსები იტყვიან: „ო ვ კუსუ ტო-ვარიშა ნეტ“, ე. ი. გემოვნებაში კაცს ამხანაგი არა ჰყავსო, ანუ ყოველ კაცს თავისი გემო (ვნება) აქვსო.

მაგარკ რევილისში (მჭედლის ქ. № 2) ერთ-ერთ შრომის კოლექტივს აქვს ღიინის ჩამოსახამი და საწყობი, რომ ლის ეტიკეტი ასეთია:

მამასადამე, წინააღმდეგ რუსული თქმულებისა, როგორც ვს ეტიკეტი ამბობს, არსებობს „გემოვნების ამ-ხანაგი“.

აბა, გაზღოს ვინმემ და სოფრახე ამხანაგს უარი უთხრას სეას „შრომის კოლექტივის“ ღვინო „გემოვნების ამხანაგი“; (ის ხომ ალარ იქნება გემოვნების ამხანაგი!)

— ამხანაგო, დალიე „ამხანაგი“... ხომ იცი არ დავათრობს, რადგან „ამ-ხანაგი“ ამხანაგია!— ეუბნება ტოლუ-მბაში თანამოსუფოეს და იწყებენ სი-მღერას:

ამხანაგო, მომისმინე,
დამდე ზარემ ეს ამაგი,—
გამხსცალე ერთი კვარტი
ჩვენი ღვინო „ამხანაგი“.

ზოგიერთი ამხანაგები ძალზე ახურ-დაცებენ ამხანაგს. ეს არ ვარგა და ამას მურადღება უნდა მიექცეს. სი—ლი.

ნიკოლოზ მე-2. როგორც თვითონ
სიტყვა უშვარს უპატივობაში, თუმცა
ყოველივეს მოწვევების მაგიერ უქვარდა
თავის მოწვევებზე თავისი ქვეშევრდომე-
ბისაგან.

დედოფალი ალექსანდრა. უქვარდა
ბელსაქმე-რასბუტინს საცვლებს უქვარდა
საკუთარი ხელით.

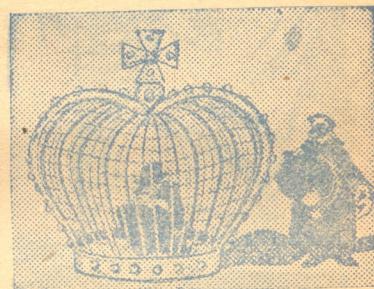
მამამულა:—ეი, შენ, რატომ ცალ ფეხ-
ზე დგახარ?
მამანი:—მეორე ფეხი სად უნდა დავდგა
როცა ყველგან შენი მიწაა?!

მიხეილ რომანოვი და მილიუტოვი.

— რად გინდა შენ, ჩემო ძმაო, რვა საათი
თავისუფალი? შენ ჯერ კიდევ შეუგნებელი
ხარ და არ შეგიძლია თავისუფალი დრო
ჩემსავით მხიარულად გაატარო!

ახე ცხოვრობდა და მუშაობდა რუსეთში
მოქალაქე.

ოზურგეთის ქარხანა... ვერ უშველის თავს ფხანა

ოზურგეთის აბრეშუმის ქარხანა
ოთხი წელიწადია რაც მუშაობს. ამ
მოკლე დროის განმავლობაში მას
ბედნიერება, ხელა შევიდჯერ გამოეცე-
ვალა ბუჭალტერი. და ამ „ბუჭალტერ-
ებამ“ ის უბედური ჰყო.

პირველად, როცა მუშაობა ჯერ კი
დეე არ იყო რთული, მთავარ ბუჭა-
ლტრობდა მონაგარიშე თოიძე.

შემდეგ ტრესტმა გამოგზავნა მთა-
ვარ ბუჭალტერის თანამდებობაზე
ლევანა. მიუხედავად იმისა, რომ მას
დიდი წვერები ჰქონდა, ერთი თვე
ძლივს გაუძლო საქმეს და შემდეგ
უკანვე გაბრუნდა ძველ თანამდებო-
ბაზე (კოოპნოქარი იყო).

უმთავარბუჭალტროდ დარჩენილ
ქარხანას, ტრესტი უგზავნის მთავარ
ბუჭალტროდ პაიჭაძეს, რომელიც
მალე განხდა „გაზეთების გმირი“. აქ
მას ცოტა მარცხი შეემთხვა: მუცელ-

ში მოულოდნელად გადასცდა მუშე-
ბისათვის დასარიგებელი 60 ფუთი
სიმინდი. ვინაიდან ამდენი სიმინდის
მონელება სასიფთაო იყო, კვლავ
უკანვე ამოყვალავინეს და თ გადა-
არჩინეს კაცი. მისცეს სამგზავრო ფუ-
ლი და თავისი ბარგი-ბარხანით გაი-
სტუმრეს ტფილისისაკენ.

პაიჭაძის შემდეგ ქარხანას ესტუმ-
რა „ბუჭალტერი“ კონტი, რომელი-
მაც, როგორც იყო, აქ თვე „იმუშავა“
და შემდეგ თავს უშველა.

ბედმა გაუცინა მონაგარიშე თოი-
ძეს და ის ისევ ჩაბრძანდა მთ. ბუჭა-
ლტრის სავარძელში.

მაგრამ არ ეძინა პაიჭაძეს, რომელ-
საც თავი კუნძულზე გადასახლებულ
ნაპალეონად წარმოედგინა.

როგორც კი მეტეხიდან თავი დაი-
ძვრინა (კახ. ტრესტში მსახურობდა
და აქ „გაემსახრა“), კვლავ მოველი-

ნა ქარხანას და თავის სავარძელში
ჩაჯდა (იხ. ნაპოლიონის ასი დღე). მა-
გრამ მაშინვე თავს დაესხა ტფილი-
სის პროკურატურა და...

და ქარხანა ისევ უმთავარბუჭა-
ლტროდ დარჩა.

ტრესტი ახტა, დახტა, მიახტა კ.
სოხაძეს და გამოგზავნა ის ქარხანაში.
სოხაძემ მხოლოდ ერთი თვე იმუ-
შავა და შემდეგ, არც კი გამოგზავნი-
ლბენია, ისე წავიდა აქედან ტფილის-
ში.

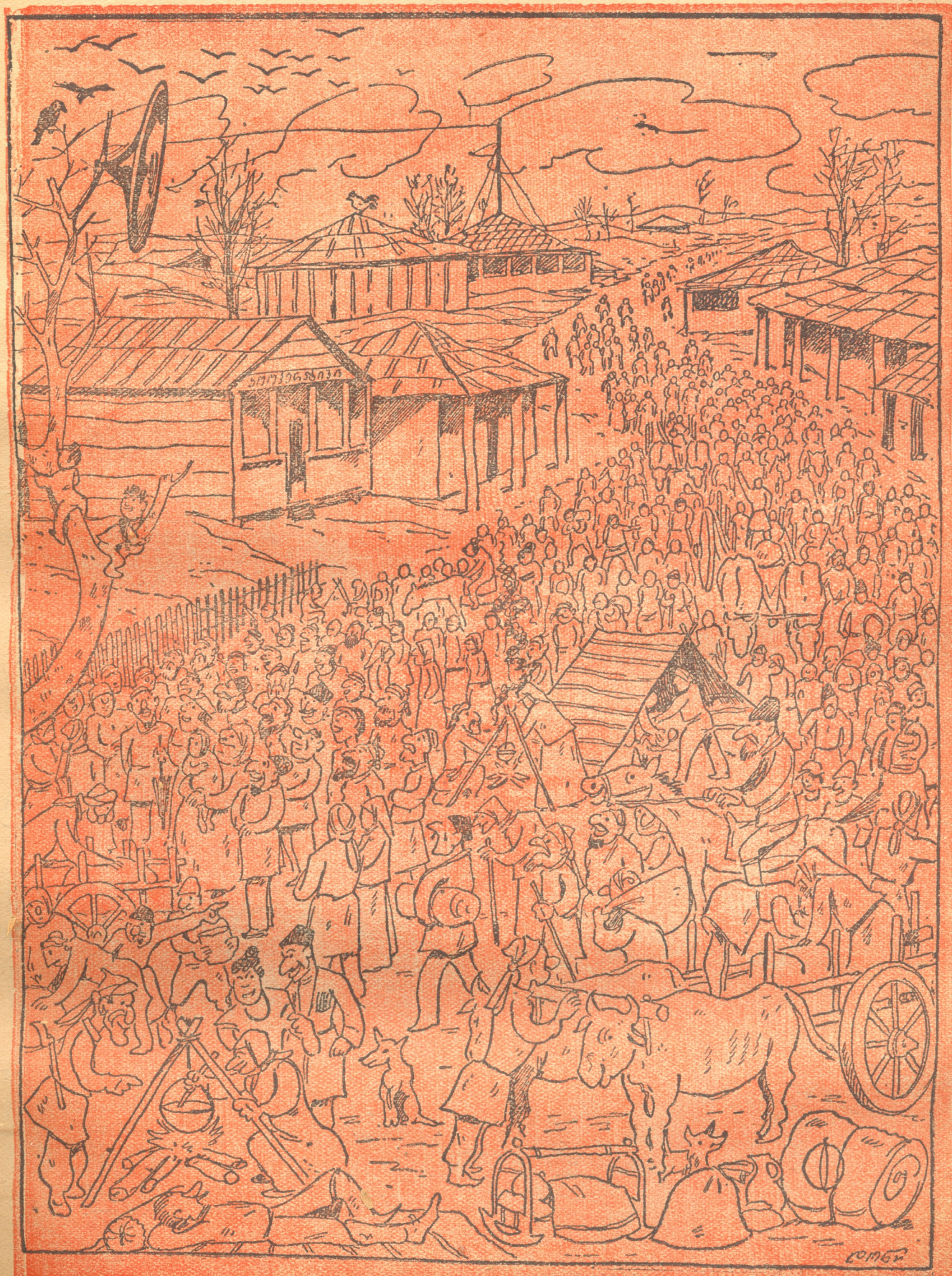
— „უძალოო ქვეყანაში კატას
აყეფებენო!“— გაიფიქრა ქარხნის დი-
რექტორმა და მთავარ ბუჭალტროდ
ისევ მონაგარიშე თოიძე დანიშნა.

ბუჭალტერის დავთრები (არაღის
ეგონოს — თრობა, აქ ლაპარაკია წიგ-
ნობზე) ცოტათი დამშვიდდენ და გო-
ნებას იკრეფენ.

ბავშვები: — თქვენ მეცნობით, სადაც მინახავართ!
— გამწმენდ კომისიის თავმჯდომარედ ვიყავ ტრესტში, სადაც თქვენ მსახურებდით და უმღერე მოგხსენით!

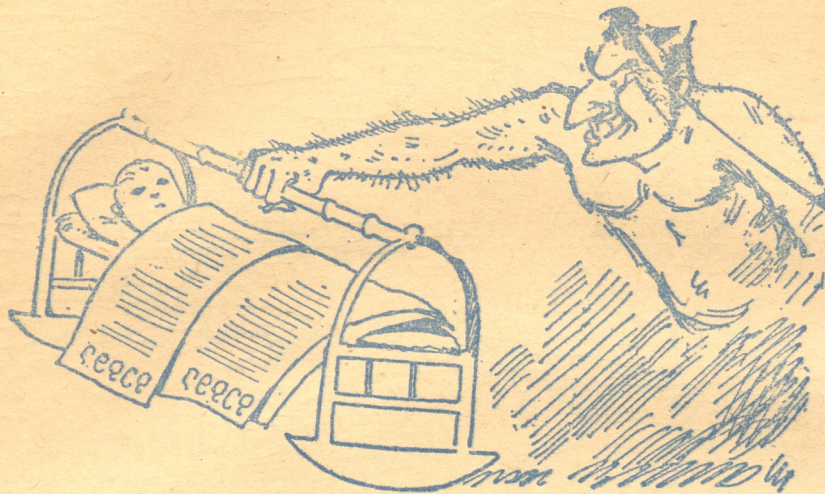
რადიო ჩვენ სოფელში

1967

კ ა მ ბ ა რ ა

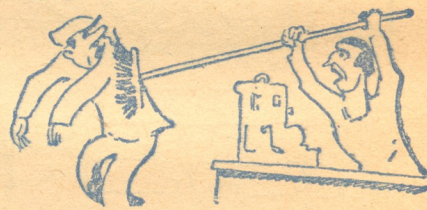
ჩვენი მსუბუქი კავალერიის თავ- დასხმა მუშაკების სამხარტოვა- ლოზე

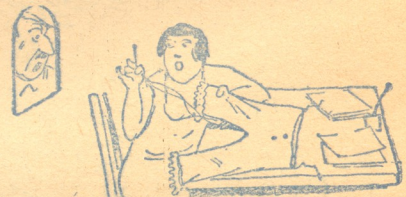
იავ-ნანა, ვარდო ნანა, იავ ნანინაო,
ჩვენო საგეგმო ბიუროვ, ჩვენო ბიუროო,
სიზმარში ხარ უდარდელი, რამ დაგაძინაო.
მომხმარებელთა ნუგეშო, ჩვენო ციუროო.
შენ გეგმები საბნად გსურავს არ შეგცივდებო.
იავ ნანა, ვარდო ნანა ჩვენო დიდებო.

მამუჩაი ძვილს, — მუშაკების
ნომერ თერთმეტის გამგეხა,
არ დავივიწყებ, მიუძღვნი
სატარტაროზო ჭანგებსა;
ხშირად ნახულობს მიკიტანს
არუთინოვსა დარჩოსა,
ჭკოცნის მის „კოკობ ულვაშებს“,
დუქნის დარაბა-ჩარჩოსა.

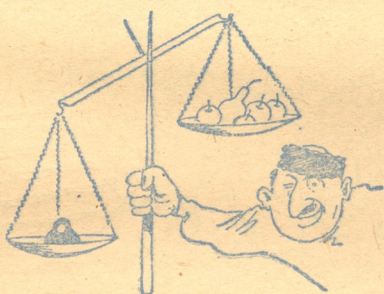
მუშაკოპშია დღეს მოლარეთ
რამიზილი ლიდა,
ახლო დააწინაურეს,
უწინ ნავავს ჭვეილა.
შეგვარცხენა: ქალბატონობს.
მასთან მისულ მუშებს,
უშვერ სიტყვით ემუქრება
და ხახეში უშენს.
მუშაკების სამმართველოში

ბიურო იყო ცნობათა
მისი სურათი კვდაზეთს
ახლოც ამშვენებს ნობათად.
შიგ იჯდა ქალი ნინიჩაპ,
იჯდა და საცვალს ჭკრეფავდა,
ცნობისთვის რომ მიგეშართა
ხახეში ავაკერავდა.

თევზის სექციას განავებს
მარჯკო შტეინბელი,
ვაჭარი და დღეს ცხვრის ტყვე
გადაცმული მგელი.
კერძობთან იჭერს საქმეს,
ყიდულობს და ყიდის,
„ავანსები“ ათასობით
მტრის ვიბეში მიდის.
ააშენებს მუშაკებს ალბად
მარჯკო შტეინბელი,
ვაჭარი და დღეს ცხვრის ტყვეში
გადაცმული მგელი.

ბრიზა ბრიზოლოვს გავა-
ცნობთ
გამგეა ხილის საწყობის,
ბიუროკრატი, უხეში,
კომბინაციის „მამუყობი“.
(იქნებ მრუდე აქვს, — ვინ იცის
თვალის ჩინი და კაკლები),
მისგან ნაწონი ყოველთვის
წონაში მოდის ნაკლები.

ყოფილი გამგე მუშაკების
და დღეს კი კანტრალიორი
ორდენიძეა ბიოკრი, —
მას ვერ გარეცხავს იორი.
მას თავისთავი ჭგონია
უმანკო, ალაღ-მარათალი,
მაგრამ სურათით მიხვდებით, —
სად დაბრძანდება ფართალით.

ალისანოვი განავებს
ხორცის საქმეთა სექციას,
ერთგულობაში საქმისთვის
არ საჭიროებს ლექციას,
სალამსაც აღარ კადრულობს
და ცხვირი მალოა აწია.
მაგრამ „ვით გამგეს შეფერის“
ბიუროკრატობს „ბაწია“; —

მისაპი შახვერლოვია
საწყობის თანამშრომელი,
ჭურღობისათვის ერთხანზე
გააპანდურეს რომელი.
იხვე საწყობში მიიღეს,
ეს გაანცვიფრებს ყველასა,
მსუქან-მსუქანი ქათმები,
ცვლავ ჩააბარე მელასა,

შევაგროვოთ

რა ოხერი თავი მხრებზე მახია,
 შიგ არ არის ტვინი ერთი ახია.
 მე სულელი დავსცინოდი მიხობა:
 „დე, ძველმანი მისთვის ეგდოს, იყოსა“.
 მან შეკრიბა და მიჰყიდა „ზაპუტილს“.
 ტანთ ჩაიცვა და კიდევაც „ზაკუტილ“...
 ეს არ არის ზღაპარი და იგავი,
 „ზაპუტილ“-ში მე თვითონვე ვიყავი.
 შეგობრებო, გავაქანოთ ხელები,
 შევაგროვოთ ყველაფერი ძველები,
 და მივყიდოთ ნაღდ ფულებზე „ზაპუტილს“
 ტანთ ჩავაცვამთ და კიდევაც „ზაკუტიმ“.

— ამაზე უარესს ხლამსა და ძველმანს სად ხახვენ!
 წაიღონ რაღა!
 — ვის რად უნდა! მაგათგან არაფერიც არ გამოვა!

ს ა მ ც ი ა ლ უ რ ი
 ს მ ა რ ა მ ი
 მ ს უ ლ უ მ ს , ტ ა რ ტ ა რ ო უ ნ ი - ს
 ყ ო ვ - ს ს ო ვ რ ე ბ ა - ა მ
 და ქ უ თ ა ი ს მ

წერილი ძმას

მწერ: „ქესატობა არის,
 არ იშოვნება ფული.
 თუ ღროზე არ მიშველეთ,
 გამიტყდა, ძმაო, გული“.

შო, მართალია, მჯერა,
 ფული არ ცვივა (ვიდან.
 აქაც მაგ ცაა, ძმაო,
 და მე ვიშოვო სიდან?
 მაგრამ დღეს ფულის შოვნა
 არც ისე არის ძნელი;
 საჭირო არის მხოლოდ,
 რომ გავაქანო ხელი.

ჯერ ჩვენს ოჯახში რამდენს
 მოჰკრეფთ-თქვენ ნაქარ-ნუქარს
 (ეზოში ძველმანები
 ნუ ღებება, ნუ ჰყრი, ნუ ჰყარს!)

შო-და, მოუხმე ყველას:
 ცოლს შვილებსა და მამას.
 შეკრიფეთ ძველმანები,
 ნუ ესირცხვებით ამას.

„ზაპუტილს“ მიუტანეთ.
 (მანდაც ჰყავს რწმუნებული).
 მერწმუნეთ არ გახდებით
 თქვენ მისგან წუნებული.

პოვნა

მიდიოდა ცოლ-ქმარი...
 ნახეს ძველი კალოში.
 ქმარმა უთხრა:—აიღე,
 წამოიღე, ქალო, შინ!

ინაღვლიდენ:—ამდენხანს
 რად არ ვკრეფდით, რად არა?!
 გამოვიდა ეზოში
 ქალი კაცი, პატარა,—
 და მოჰკიდეს ძველმანი:
 ეს შესტო, ეს ძვალი...
 გაჰყიდეს და იყიდეს
 ხალათი და თავშალი.

დაუშვი შარი?

ისევ „განწირულნი“

აქ „განწირულნი“ ვინ არის, ნეტა, მსახიობები, ფული თუ ჯარი? ათასი ფული — გრიმისი, პოზა... დროა ხალხურას დაესვას ჯვარი.

„განწირულნი“

წარსულის სასაფლაოზე მოთხარე „განწირულები“,

უფერული და უნასკვო, მიუზიდავი სრულებით

მხოლოდ ერთია მიღწევა, — მსახიობების თამაშში

ჩვენთვის უცხო და ახალი — დაგეთანხმებით ამაში: —

დაგვიწყებია ლეკური, სისხლის ღვრა გასაკვირები,

და ძველი, — მამა-პაპური — ხანჯლით აკუწვა გვირგვის.

„შეხვედრა“

არავინ უწყის — არნახულ სურათს თუ რანაირი ექნება ხვედრი.

დაემყავდი კაცი ამდენ ლოდინში და არ მეღირსა მასთან „შეხვედრა“.

კვირას, 16 მარტს დღის 12 საათზე
რედაქციის ბინაზე მოწვევულია
ტფილისელ ტრაქორთა
თათბირი
დასწრება ადგილობრივ თანამშრო-
მელთათვის სავალდებულოა

„მოლაღატე რევილიუ- ციონერი“ „ტოსკა“

(ლევარსი როზროხაძის რეცენზია)
ჩვენ ამ შემთხვევაში არ გვანტე-რესებს ამ ოპერის მხატვრული მხარე და მისი შესრულება ჩვენს ოპერის თეატრში. ჩვენ იმდენად აღშფოთებულნი ვართ, რომ არც კი ძალგვისს აქვამად დადგმის შეფასება.

ჩვენ გვინდა გავკიცხოთ ამ ოპერის ერთერთი გმირი ანჟელოტი, რომლის კვანძზეა აგებული მთელი ოპერა.

ამ როლს ასრულებდა მომღერალი ქურხული.

რევილიუციის ბევრი ასოვს მოლაღატენი, მაგრამ რაც ამ ოპერაში ხდება, ეს ყოველივე საზღვარს აჭარბებს.

მოქ. ქურხული (ანჟელოტი) პირველ მოქმედებაში გამოყვანილია როგორც თავდადებული რევილიუციონერი. ის ლეწავს ციხის კარებს და გარბის. ის იბრძვის რევილიუციისათვის რომის პაპის წინააღმდეგ.

ასეთია ქურხულის ანჟელოტი პირველ მოქმედებაში, მაგრამ... მაგარიც ეს არის.

იხდება ფარდა მეორე მოქმედების დასაწყებად და...

და პოლიციის უფროსის ზარზე შემოდის პოლიციელი ოფიცერი რობერტი.

იცნობდეთ — ეს გახლავთ იგივე ქურხული, იგივე პირველ მოქმედების რევილიუციონერი ანჟელოტი.

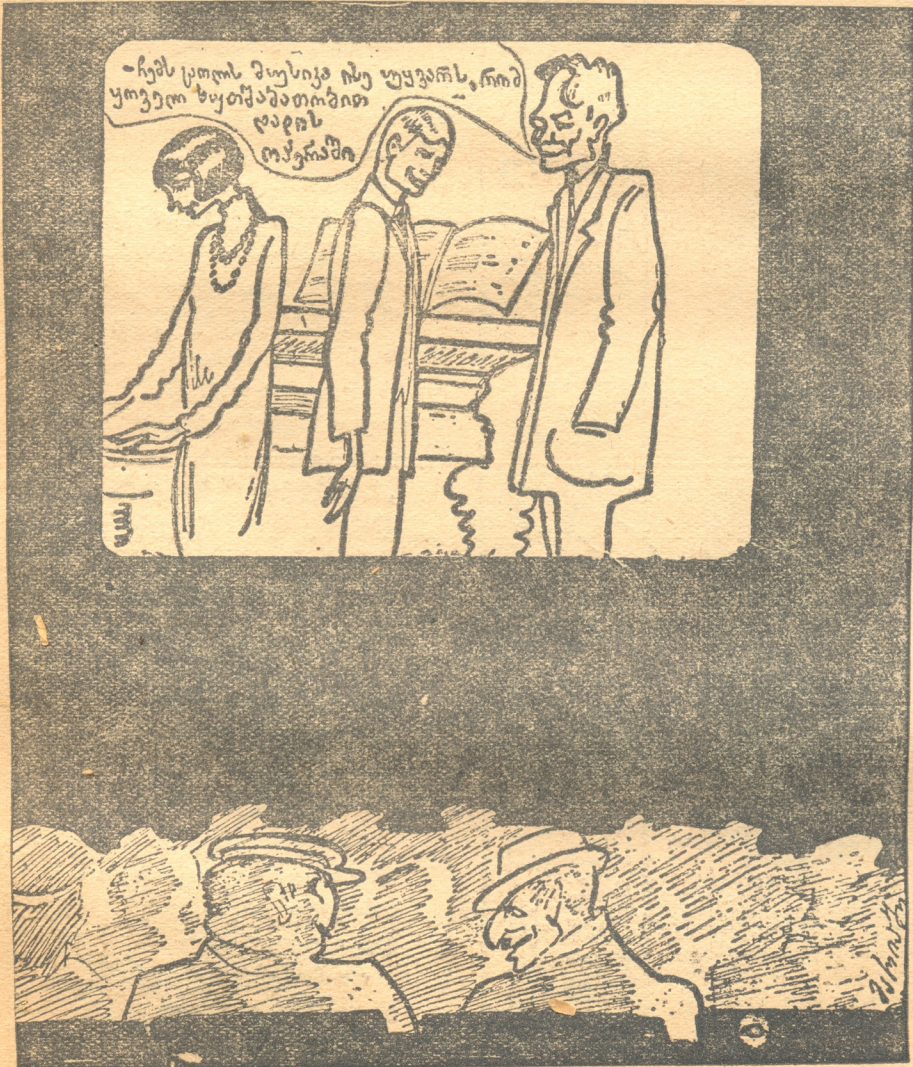
აი, სანამდე მიდის რენეგატობა, ლალატი და ადამიანის გათახსირება.

პირველი მოქმედების ანტრაქტი არც ისე დიდხანს გრძელდება, რომ ამ ხნის განმავლობაში რევილიუციონერ ანჟელოტეში მომხდარიყო ასეთი უკიდურესი გადატრიალება, რომ ის გადაზარებულიყო რეაქციის ბანაკში. მაგრამ, ცხადია, ალბად თავიდან არ იყო ქურხულის ანჟელოტი ნამდვილი რევილიუციონერი.

კიდევ მეტ ზიზლსა და აღშფოთებას იწვევს, როცა პოლიციის ოფიცერი ქურხული — რობერტი (ყოფილი რევილიუციონერი ქურხული — იგივე ანჟელოტი) სკარპლას (პოლიციის უფროსს) თავის თავზე ეუბნება მხატვარ მარიოს და ტოსკას თვალის ასახვევად, თითქოს ანჟელოტიმ დაპატიმრებისას თავი მოიკლაო.

როცა ოპერა „ტოსკა“ ასეთი შემადგენლობით იდგმება, ის უნდა წავიდეს „მოლაღატე რევილიუციონერი“-ს სახელწოდებით.

ლევარსი.

— ჩემს სოფლს მუსიკა იტე უყვარს, რომ ყოველ ხუთშაბათობით დაგის ოპერაში

— ეგ რაა! ჩემი ცოლი ყოველდღედადის ოპერაში.

— წავიდეთ სარდაფში და მისი უიმპერატორესობის მეფე ნიკოლოზის შესანდობელი დავლიოთ!

— ქალო სონა, გაიგონე დღეს ბაზარში რას ამბობენ? დაიგლიან თურმე ბინებს, საბნებს ბამბას დააძრობენ. შალებს, ნობებს, ოქროს და ვერცხლს წაგვართმევენ, ქალო, თურმე, ეს „სიროზნი“ საქმე არის, არ გეგონო ქალო ხურმა...

— ქა, რას ამბობს, ჩემო კატო დამიდგება ორივე თვალი! მაინც ჯავრით აღარ სძინავს, არ გახადონ აიას შარვალი.

— ვაი, ვაი, ჩემო სონა, მაგას ვამბობ, ბიჩა, აბა, შალისაა დაწყევლილი, არ წაილონ ჩემი კაბა.

— ჰო, და ასე, ჩემო კატო, კარი მაგრა გადაჰკეტეთ, დუ თუ ვინმე კარს მოგადგეთ; წამოავლეთ ხელი კეტებს.

ივ. იოჟიკ.

წკიპურტები

1.

— იცი რა?

— რა იყო, ჩემო მშვენიერო?

— ნერვნი რასტროსტვო დამჩემდა, მას შემდეგ, რაც ი, ვიღვიუენკა ქალი ჩვენი განყოფილების უფროსად დააწინაურეს!

— ცოტა მოიცა, აპარატის წმენდამ გაიაროს და თუ გადურჩა, გამოუნახავ უებარ საშუალებას, რომ, ისევ თავის ადგილზე გადავისროლო შენი შემაწუხებელი.

2.

— რა მიგაჩქარებს, კაცო, ენა გადმოგდებული, რომ გარბიხარ?

— ქალაქის პირველ სავადმყოფოში მივიჩქარი, თავისუფლების მოედანზე მთელი დღე მოცდა მომიხდება, რომ მეცხრე ნომერ ტრამვაიში ადგილ ვიშოვნო.

— ყოველ შემთხვევაში, ჯერ დილის 7 საათიც არ იქნება!

— ნეტავი, საღამოს 7 საათამდე მოვასწრებდე დანიშნულ ადგილზე მისვლას, მაშინ არაფერსაც არ ვინაღვლიდი.

კულაკი: — ღმერთო, შეაცდინე ისინი და მიაღებინე ჩემი თავი კოლექტივში!

— შაი! რა მაგარი პანდური სცოდნიათ!

— ტყვილად გევედრებოდი მუხლ-მოდრეკით! ასე გეკუთვნის შენი!

სიტყვა და საქმე

ბოლონეთის სამღვდლოება, რომე
ლიც რელიგიის „მფარველად“ გამო-
დის, ანტი-საბჭოთა კამპანიასთან და-
კავშირებით, არბევს მართლმადიდე-
ბელთა ეკლესიებს.

ბირჟის ბჭესთან

აქეთ ვეცი, იქით ვეცი
მინც ვერსად ვაგიქეცი;—
სად წავიდე, არ ვარ სპეცი,
ვბეტილობ, როგორც ბეცი.—
გულში დარდი, თავში რეტი,
ალბა ვარ ამის მეტი.
მალაზია მჭონდა ორი,
ვსუქდებოდი, როგორც ღორი;—
არვინ მყავდა მაშინ სწორი
ტლინკებს ვყრიდი, ვითა ჯორი.
ფინისსპეტროს ვერ გადურჩი,
და მით გავხდი თავის ურჩი.
ნალოვისგან ისე წავხდი,
რომ ერკობის ლუკმა გავხდი.
მოვდგომივარ ბირჟის კარებს,
ახლო არვინ არ მიკარებს,
იქნებ მოვახერხო რამე
და მოვეწყო თბილად საღმე.
გავათიე ასი ლამე,
ვივალაღე და ვეწამე.
დავრჩენილვარ, ვით ოხერი,
დარდიანად მისთვის ვმღერი.
გამითეთრდა თმა და წვერი,
ველარ მშველის ვერაფერი.
ახ, ერკობო, გაშრა სისხლი,
იმედს რალა თავში ვიხლი!—
გორისპოლკომს, ჩემი ცოდვა,
ჩანგალი რომ ყელში მომდვა.
ამიტეხა ჩქარი ხველა,
ჩამომშორდა, ვხედავ, ყველა.
მეყო ჯავრი მეტის მეტი,
ამივარდა თავში რეტი,
ბირჟის ბჭესთან დღე ცამეტი
ვღგევარ ისე, როგორც კეტი.
კარებია დანაკეტი
ვარ ბეცი და მთლად ჩერჩეტი.
რომ საშველი აღარ არი;
მომიხორის აჩაც კარი.

მართლმადიდებელი ხუცესი: — უფალო, დამიფარე მფარველი-
საგან ჩემისა!

მანი.

'მოქმედებთ თავეჯლომარე

საზანო (ქუთ. ზოქი). გვარი მისი დევიძეა, და მდე-
ვლაც მოაქვს თავი. ქეიფობა უყვარს ხშირად, მაგარი
აქვს თანაც მკლავი. მილიციელს სცემა გუშინ, მუშტი არ-
ტყა კაკალ გულში.
როგორც იქნა საზანოში გაიმართა ერთხელ კინო.
მაგრამ ამ ჩვენს თავეჯლომარეს მონატეროდა მაშინ ღვი-
ნო. ხალხი სახლში გაისტუმრა და გაშალა ფართო სუფრა.
(პილპილაძე).

მელხისი აღმასკომში

ძირულა. ბარბაქაძე ვარლამი კაცი არის ცნობილი.
მას ბევრი ჰყავს თავისი ამფსონი და ძმობილი. (ლუ გინდ
ერთი ავილოთ — მდივნიშვილი ვასილი, კაცი ყოველ შვე
საქმით სულ ყელამდე ავსილი). შავსიელი ამათგან ხმას
აღიდგენს ადვილად, თუ კი ორჯერ წაიყვანს სახლში იმით
სადილად.
(კირკიტა).

„კოლმეტივის წმკრი“

ს. წითელ-ხმვა (ბორჯომი, ახალდაბა). კოცკევილი-
ლმა ნიკომა ხარები დაკლა ნიკორა. ჯერ ხარს ფეხები
მოტეხა („კლდეზეო გადაიჩნა“). ხორცად გაყიდა და ფუ-
ლი ჯიბეში ჩაიხრიალა, მან კოლმეტივის ქონება ამგვა-
რად გაატიალა. წვერი ვარ კოლმეტივისისა და წაიღებდა
ისაო. ზედ მიაყოლა ღორები, გამძლობს სტომამქისაო. ლან-
ძღვა და გინაბაშიაც ნიკოს არა ჰყავს ტოლია. გუშინ ერთ
მოხუც დედაკაცს ზურგზე აღინა ბოლია.
(ტარკორი).

„თავის ბინაში“

ს. გულიანი (ოზურგეთის მაზრა). ჯიჯიეშვილი
ილია, ეხლა რომ მოწყენილია (გამსახლში ზის, ზის და
ფიქრობს, ბოლთას ცემით სევდას იჭრობს), როცა იყო
კოლმეტივის თავეჯლომარედ, ავრცელებდა ათასს ქო-
ლებს შინ და გარედ.
გარდა ამისა ილიკოს, უყვარდა ფლანგვა „ფული-
კოს“.
(ხალი).

ტ ე შ ს რ შ შ ი

ბ ე ბ ი ე ბ ი

რკინის გზის მთავარ საავადმყოფოში ხშირად ნიშნავენ ახალ-ახალ, ჯერ კიდევ დაუწვრთნელ ექიმებს, ხოლო რკინის გზის ხაზზე წლობით მომუშავეებს კი ყურადღებას არა-გინ აქცევენ.

ასე მაგალითად, ამ ცოტა ხნის განმავლობაში აქ „მოაწუფეს“ მოქ. ლო-ლაშვილი. ქნთარია, ეზიეიშვილი და სხვა, რომლებმაც ეხლახან დაამთავრეს საექიმო ფაკულტეტი.

„მუშა“.

ტარტაროზმა „არ იცის“, თუ რით ხელმძღვანელობდა რკინის გზის ჯანმრთელობის განყოფილება ამ გუშინ-წინ „გადობტურებულ“ ახალგაზრ-დების, (რომლებსაც დიპლომები ჯერ კიდევ არ გაცივებიათ და ხელებს სწვავთ) ში კაკალ ცენტრში მოკვა-რახქინების“ დროს, მაგრამ ტარტა-როზმა ძალიან კარგად იცის და მკი-თხვლიც ადვილად მიხვდება, თუ რით უნდა ხელმძღვანელობდეს ავ-

ტორი იმ განცხადებისა, რომელიც აქვე გვაქვს მოყვანილი:

თფილისის სახელმწიფო უნი-ვერსიტეტის რექტორს

სოფელ დაკარგულის სათემო სა-ავადმყოფოს გამგის მმლიტონ ჰა-ლარაძის განცხადება:

გთხოვთ მიმიღოთ თქვენდამი რწმუნებულ სახელმწიფო უნივერსი-ტეტის სამკურნალო ფაკულტეტის პირველ კურსზე.

დასრულებული მაქვს ასეთივე (სამკურნალო ფაკულტეტი) და მაქვს იცი წლის სამკურნალო სტაჟი.

სოფ. დაკარგული; (ფხვიანის მაზრა)

მთხოველი მმლ. ჰალარაძე.

ცილის წამება

რკინისგზის ადმინისტრაცია თავ-დადებულ ბრძოლას აწარმოებს კო-ლექტივიზაციის ფრონტზე.

მკითხველებს კი ჰგონიათ, თით-ქოს კოლექტივიზაცია რომ ორთქლ-

მავალი იყოს, ზოგიერთი რკინის გზე-ლი მას აქამდე სადმე გადაჩეხდა და, მის ნამსხვრევებსაც კი ველარ ენახე-დით, მაგრამ ეს ყველაფერი სიცრუეა და „უნამუსო“ ხალხის ანეგდოტია მხოლოდ.

რომ რკინის გზის ზოგიერთი ად-მინისტრატორი და მოსამსახურე სუ-ლით და გულისთ არის მონდომებული თვის კამპანიის წარმატებით ჩატა-რებაში და კოლექტივიზაციის ხელს შეწყობაში, ამას ადასტურებს გან. „რაბოჩაია პრავდა“-ს კორესპონდენ-ტი.

— ახალციხის მაზრაში 8 თებერ-ვალს გაგზავნილი სამეურნეო მანქა-ნები ჯერაც არ მიხულა.

გურჯაანში თბილისიდან გაგზავ-ნილი სამეურნეო მანქანები და ხელ-საწყობები დანიშნულების ადგილზე ორი კვირის შემდეგ მივიდა...

საწყალი მანქანები... არ ერჩიათ ფეხით წასულიყვენ!

ბ რ ღ რ რ ი

მეთვალყურეს (აქვე). საჭიროა დოკუმენტების წარმოდგენა რედაქციაში.

ნასპარს. მუზა გსტუმრებითა და შარადის წერა გა-გიძრახათ:

თხოვნას ვახრულებ მუშისა, და ვიღებ კალამს ხელშია. თუ ასე არ მოვიქცევი, მუზა მაწვება ყელშია.

ჩვენ გვგონია—მუზას თქვენ უფრო ახრჩობთ, ვიდრე ის თქვენ.

შ.შ.პ.პ.პ. (ს. ზოდნახვი, კახეთი). აღმასკომისა და ბანკის თავმჯდომარეებს: ვანო დულაშვილს და რე-მანა კვიციანი, საწყობის გამგე—ნიკოლოზ ზოდნახვილს უსაყვედურებთ, რომ გლეხკომის სასადილოში მათ შე-კამს შემწვარი და ჩახოხბილი ინდაურები. მაშ, როგორ გინდათ თქვენ: უმსა და შეუმწვარს ხომ ვერ შესჭამდენ!

ხოლო ის სულ სხვა საკითხია, თუ:

ამ სამება-ერთარსებას მუდამ ახსოვს მხოლოდ ლხინი. ყურს რომ მაგრად აუწევდეს, კარგს იზამდა მუშგლეხინი.

გავიგეთ თქვენი წერილიდან:

ალექსანდრე მუჟანაძე არის დიდი ექიმი. ბიუროკრატობს საშინლად, არის ნამდვილი ვეჟილი.

გავგაგებინეთ — მუჟანაძე ვეჟილია თუ ექიმი (მა-თრახის კული ასეთი წერილების დამწერსაც არ აწყენს).

გიჟპრიტის (ბათუმი). თუ კი საყუდის ანგარანის გამგე კოლა უკვე „გაქაჩულია“ და გამსახლში ისვენებს, სხვა რაღა გინდათ!

ბატიას. დასაწყისი გვარია, ბოლო არ ვარგა, არ დაიბეჭდა.

„ახ, ტიკო, ტიკოს“. წერილი თქვენიც გოდორში იყოს.

როზას (მუშგაკი). თქვენს რამე-რუმეში ერთი ასე-თი რამე სწერია:

ხახაძე ჩვენო ვანო, მოგვხედე და იხე წადი. დავდივარ და დავკანკალე, აღარ ვარგა ჩემი თავი.

ამ შემთხვევაში სახუაძეს არაფერი არ შეუძლია. რაც შეეხება სიცივეს, უკვე გაზაფხულია და საკმაოდ დათბა. (ასე, რომ თქვენი თავის უვარგისობაში, თუ კი ის მართ-ლაც უვარგისია, სიცივეს სურათგერს დააბრალებთ.

ლაღუს. თქვენი ლექსი ასე თავდება:

რომ ლოთობა ცუდი არის, გავიგე მეცა. შავ დაფაზე გამომაკრეს, ცოლიც გამეჭვა.

აბა რას იზამდა! ამ ლექსის დამწერთან მოიცდიდა. (ხუმრობის გარეშე, მასალა უფრო დამუშავეთ და წე-რილს თქვენი ვინაობაც მოაწერეთ).

მისს (ტობანიერი) ემ ამბავი შეატყობინეთ მუშ-გლეხინს, რომელიც სასწრაფოდ გამოიკვლევს ყოველი-ვეს. ჩვენ კი მხოლოდ ამას დაგებუდავთ:

ხვებესაც დედლები დაჰპარა, ქვრივად დასტოვა მამლები.

კიკილას და სხვებსაც: ის კი ვიცით, რომ:

შავ ლუღსა, წითელ ღვინოსა ვიცით რომ ყველას სმა უნდა... მაგრამ ყოველსა სიტყვისა განა სუყველას თქმა უნდა?!

თვითყვრობელო

გის გვიგვინი

მართალს ამბობდენ ჩემი წინაპრები! — „მომე ყოფილა ჭული მოწმეანისა“

რედაქ.: სარ. კოლეგია; გაზ. „მუშას“ გამოცემა; საქ. პ.-ტრ. 5-თე სტამბა; მთავლ. № 1319